

Panijum – broj četiri

Savezništvo

Jeff Pippenger

2025-03-04

U povijesti Panija sklopljen je savez između Antioha Velikog i Filipa Makedonskoga. Bitka je bila izravno vođena protiv djeteta Ptolemeja V. od strane Antioha, a Filip je pridonio time što je njegovo ratovanje u drugim dijelovima kraljevstva spriječilo druge vojske da priteknu u pomoć egipatskom kralju-djetetu. To znači da je Putin, posljednji kralj juga — predočen kraljem-djetetom Egipta (dijete u proročkom smislu znači posljednji naraštaj) — poražen od Trumpa, predstavljenog Antiohom Velikim koji je porazio Ptolemeja V. kod Panija, kao što je Reagan porazio SSSR 1989. godine.

Filip znači „ljubitelj konja“, a „konji“ simboliziraju i vojnu i gospodarsku moć. Konji vuku bojna kola i jašu ih vojnici, a konji također prevoze robu na tržnicu. „Konji“ su simbol „bojnih kola, lađa i konjanika“, što je glavni simbol Sjedinjenih Država u njihovu posredničkom odnosu s kraljem sjevera, kako je izloženo u četrdesetom retku.

Trumpov saveznik ima dvije tipologijske predslike u Filipu Makedonskom i Herodu Filipu Tetrarhu. Bilo da je riječ o Herodu Filipu ili Filipu Makedonskom, simbol označava onoga koji ljubi vlast koju mu daju, redom, Cezar ili Antioh. Filip ljubi konje, a jedan je Filip bio iz Makedonije, koja je imala središnju i temeljnu ulogu u kraljevstvu Aleksandra Velikoga.

Bila je to njegova domovina, kraljevstvo koje je naslijedio od svoga oca, Filipa II., i odskočna daska za njegovo golemo carstvo. Smještena u sjevernom dijelu Grčke, Makedonija se izdvajala kao politička i vojna jezgra u kojoj se Aleksandar rodio (u Peli, 356. pr. Kr.) i odrastao, te mu je pružila početna sredstva, ljudstvo i organizacijsku strukturu koji su pokretali njegova osvajanja. U biti, Makedonija je bila središte Aleksandrova kraljevstva — njegovo polazište, vojni pokretač i područje koje je učvršćivalo njegov identitet makedonskoga kralja, čak i dok se njegovo carstvo širilo daleko izvan njezinih granica.

Makedonija predstavlja sjeverno područje Aleksandrova četverodijelnog kraljevstva. Stoga je jedan Filip tetrarh, što znači „četvrti dio“, a drugi Filip jest „jedna četvrtina“ od četiriju vjetrova nekadašnjega Aleksandrova Carstva.

Herod predstavlja onoga koji odbacuje Savez. Ezav, krvna loza koja vodi do Heroda, odbacio je svoje prvorodstvo. Na samom početku povijesti izabranoga saveznog naroda Ezav postaje simbol onih koji odbacuju Savez koji je Krist umro potvrditi. Upravo u trenutku kada je Bog namjeravao proširiti svoj izabrani saveznički narod u dvanaest plemena, Ezav se pobunio. Na kraju staroga Izraela, kada su kod križa Židovi ustvrdili da nemaju „drugoga kralja osim cara“, židovski je narod na kraju postao simbol onoga što je na početku bilo predoznačeno Ezavom. Herodovo obiteljsko stablo sastavljeno je od krvne loze Ezava i Židova, loze koju na početku simbolizira buntovni prekršitelj Saveza, a na kraju buntovni saveznički narod.

Herod Veliki nametnuo je poreze koji su doveli Josipa i Mariju u Betlehem, a jedan od njegova tri sina, Herod Antipa, sin Heroda Velikoga, vladao je u vrijeme križa. Razdoblje Kristova života od njegova rođenja do njegove smrti simbolički je prikazano obitelji Herod, čime se ta povijest prepoznaje kao vrijeme pohađenja izabranoga naroda, pohađenja koje Židovi uglavnom nikada nisu vidjeli.

Herod Veliki ubijao je djecu kao odgovor na Isusovo rođenje, ponavljajući tako povijest Mojsijeva rođenja kada je Egipat ubijao djecu. Prvo klanje djece bilo je pokušaj ubojstva očekivanoga izabranika, a posljednje klanje djece ponovno je bilo pokušaj ubojstva očekivanoga izabranika. Sto četrdeset i četiri tisuće pjevaju pjesmu Mojsijevu i Janjetovu, a proročki „pjesma” predstavlja iskustvo. Sto četrdeset i četiri tisuće žive u razdoblju koje posjeduje usporedna iskustva. Jedna od tih usporednica nastupila je 22. siječnja 1973. presudom Vrhovnoga suda kojom su u SAD-u dopušteni pobačaji. U sljedećih četrdeset i devet godina približno 66 milijuna mogućih kandidata da budu među sto četrdeset i četiri tisuće bilo je usmrćeno putem pobačaja odobrenih saveznom vlašću.

Sila simbolizira vojnu snagu:

I zvijer koju vidjeh bijaše kao leopard, i noge joj bijahu kao u medvjeda, a usta njezina kao usta lava; i zmaj joj dade svoju silu, i svoje prijestolje, i veliku vlast. Otkrivenje 13,2.

Zmaj, koji je poganski Rim, osigurao je papinstvu tri stvari, to jest „silu svoju, i prijestolje svoje, i vlast veliku”. U dvanaestom retku Sjedinjene Američke Države, zvijer iz zemlje, prikazane su kako vrše svu „vlast” zvijeri pred njom. Ipak, riječ „vlast” u drugom retku druga je grčka riječ od one koja je u dvanaestom retku prevedena kao „vlast”. U drugom retku „vlast” je G1722: što znači pred licem (doslovno ili preneseno): u prisutnosti (naočigled) od.

Riječ „moć” u dvanaestom retku druga je grčka riječ.

I on vrši svu vlast prve Zvijeri pred njom te čini da se zemlja i oni koji na njoj prebivaju klanjaju prvoj Zvijeri, kojoj bijaše iscijeljena smrtna rana. Otkrivenje 13,12.

Riječ „vlast” G1832 ovdje znači (u smislu sposobnosti); povlastica, to jest preneseni utjecaj: vlast, jurisdikcija, sloboda, moć, pravo, snaga. Riječ „vlast” u dvanaestom retku označuje da je zvijer iz zemlje prenesena vlast zvijeri iz mora — SAD je opunomoćeni predstavnik zvijeri iz mora. SAD izvršava svu prenesenu vlast prve zvijeri. U drugom retku poganski je Rim dao papinstvu tri stvari. Klodvig je dao svoju vojnu i gospodarsku moć papinstvu 496. godine u Bitci kod Tolbiaca. Konstantin je 330. predao „sjedište” Carstva, a Justinijan je dekretom 533. godine označio papu kao ispravitelja heretika i poglavara crkava. Klodvig 496. godine predstavlja tip Reagana 1989. Reagan je tip Trumpa.

Prema Grguru Tourskom (koji je pisao gotovo stoljeće kasnije), Klodvig je gubio bitku te je, u očaju, zazvao u pomoć katoličkoga Boga. Njegova supruga Klotilda bila je katolička burgundska princeza koja ga je poticala da se obrati s poganstva. Klodvig se zavjetovao da će, ako pobijedi, prihvatiti katoličanstvo. Tijek bitke preokrenuo se — bilo božanskom intervencijom bilo vojnom strategijom — te je Klodvig porazio Alamanne, ubivši njihova kralja i raspršivši njihove snage.

Vjeron svom zavjetu, obratio se na katoličanstvo i bio kršten, prema predaji na Božić 496. godine u Reimsu od biskupa Remigija (sv. Remi).

Njegovo obraćenje označilo je prekretnicu, učinivši Klodviga prvim katoličkim kraljem među germanskim vladarima (za razliku od arijanskih kršćanskih Vizigota ili Ostrogota). Time su se Franci uskladili s Rimskom Crkvom, čime je stekao potporu galsko-rimskog stanovništva i papinstva. Klodvigovo krštenje često se smatra simboličkim „rođenjem Francuske” kao katoličkog naroda, čime se ona razlikovala od drugih barbarskih kraljevstava koja su prijanjala uz arijanstvo ili poganstvo. Zbog toga katolicizam Francusku naziva „prvorodencem Katoličke crkve”, a također i „najstarijom kćeri Katoličke crkve”.

Kada je Klodvig 496. godine postao prvom opunomoćenom silom papinstva, predoznačio je Reagana, koji je 1989. postao opunomoćena sila. U povijesti Reagana i pape Ivana Pavla II. sklopljen je tajni savez sa svrhom obaranja kralja juga. Od 1798. pa sve do nedjeljnoga zakona bludnica iz Tira skrivena je, i ona je ista ona bludnica koja svoje korijene vuče iz Makedonije, najsjevernijega kraljevstva. Ona je kralj sjevera, proročki skrivena, ali i dalje tvrdi da je nepogrešiva.

Papa također predstavlja „one koji ostavljaju savez“, koji su, premda proročki skriveni tijekom triju posredničkih ratova, naposljetku došli u vidokrug u povijesti bitke kod Panija. U prijelazu iz Carskoga Rima u papinski Rim Daniel utvrđuje trenutak kada je poganski Rim dosežao kraj svojega vremena kao četvrto kraljevstvo biblijskoga proroštva.

Jer će lađe kitimske doći protiv njega; zato će se ražalostiti, vratiti se i gnjeviti se na sveti savez; tako će i učiniti: vratit će se te stupiti u sporazum s onima koji napuštaju sveti savez. Daniel 11,30.

U retku „one koji ostavljaju sveti savez” jest Katolička crkva. Oni koji ostavljaju sveti savez jesu popustljiva crkva Pergam Ivana Objavitelja, koja bi, prema Pavlu, otpala prije nego što bi se otkrio čovjek grijeha. Katolicizam su oni koji su napustili savez, kako je to predočeno napadom podignutim protiv Riječi Božje, a također i protiv subote sedmoga dana, koje su obje od vremena Konstantina nadalje bile izložene postupnim napadima. Ranije u jedanaestom poglavlju također se spominje „savez”.

I srca obaju tih kraljeva bit će upravljena na zlo, i za jednim će stolom govoriti laži; ali to neće uspjeti, jer će kraj još biti u određeno vrijeme. Tada će se vratiti u svoju zemlju s velikim bogatstvom; i srce će mu biti protiv svetoga saveza; i on će izvršiti velika djela te se vratiti u svoju zemlju. U određeno vrijeme opet će se vratiti i poći prema jugu; ali neće biti kao prije ni kao poslije. Daniel 11:27–29.

U tim se recima „on” se vraća u svoju zemlju, a zatim se poslije ponovno vraća u svoju zemlju. Ta dva povratka predstavljaju dvije pobjede, nakon kojih je uslijedio trijumfalni „povratak” u grad Rim. Prva je bila Bitka kod Akcija 31. pr. Kr. protiv Antonija i Kleopatre, a druga nakon razorenja Jeruzalema 70. godine po Kr. „Određeno vrijeme” u tim recima jest godina 330., koja označava završetak proročkoga „vremena” iz dvadeset i četvrtoga retka, koje odgovara razdoblju od tristo

šezdeset godina.

Dva kralja koji govore laži za jednim stolom čine to prije „određenoga vremena“, „jer će svršetak još biti u određeno vrijeme“. Pitanje koje valja razmotriti jest što redak znači kada kaže: „Tada će se vratiti u svoju zemlju s velikim bogatstvom?“ Znači li to da će se u određeno vrijeme tada vratiti; ili znači da će se, nakon što ona dvojica budu govorila laži za stolom, tada vratiti, i stoga je povratak prije određenoga vremena.

Uriah Smith poistovjećuje dva povratka s 31. pr. Kr. i 70. po. Kr., što predstavlja povijest prije godine 330., koja je određeno vrijeme. Smith također ističe da je „povratak“ iz dvadeset i devetog retka nakon 330. godine te da nije uspješan kao što su bili povratci nakon bitaka kod Akcija i Jeruzalema. To znači da se prije određenog vremena događa sastanak na kojemu se govore laži, nakon čega se jedan od dvojice kraljeva koji su govorili laži vraća s velikim bogatstvom, potom ustaje protiv svetoga saveza, izvršava pothvate i vraća se u godini 330., koja je određeno vrijeme.

Zatim napada jug, ali to će biti drukčije od Bitke kod Akcija ili razorenja Jeruzalema. Povijest 70. godine po Kr. u tim redcima prikazuje kraj Božjega izabranog savezničkog naroda, kako je predstavljen izrazom „sveti savez“ u tom odlomku. U tridesetom retku poganski Rim ima sporazumijevanje s onima koji napuštaju sveti savez. Godina 70. po Kr. bila je sam kraj drevnoga doslovnog Izraela kao Božjega savezničkog naroda, a trideseti redak označuje povijest četiri stoljeća nakon 70. godine po Kr. Oni koji napuštaju savez u povijesti prikazanoj u tridesetom retku jesu oni koji su napustili savez što su ga sklopili Bog i Njegov kršćanski narod. Papinski Rim je crkva predstavljena kao oni koji napuštaju sveti savez u tridesetom retku.

Jer će lađe kitimske doći protiv njega; stoga će se ožalostiti, vratiti se i gnjeviti se na sveti savez; tako će i učiniti: vratit će se i sporazumjeti se s onima koji napuštaju sveti savez. Daniel 11:30.

Dvadeset i deveti redak dovodi nas do godine 330., što je bilo određeno vrijeme ispunjeno time što je Konstantin premjestio glavni grad u Konstantinopol. Na toj vremenskoj oznaci poganski je Rim bio uvučen u južni rat koji ne bi bio uspješan kao što su bili Akcij i Jeruzalem. Zatim je u tridesetom retku poganski Rim napadnut od Genzerika, koji je pokrenuo svoje pomorsko ratovanje iz Kitima, koji je danas poznat kao Kartaga. To ratovanje protiv poganskoga Rima također je bilo prikazano kao druga truba od sedam truba u knjizi Otkrivenja. Prve četiri od tih trubnih sila dovele su Zapadni Rim do njegova završetka do 476. godine. Od te prve četiri trube, druga truba, to jest lađe kitimske, bila je najteža, jer je Genzerik preuzeo nadzor nad morima i bogatstvo Carstva presušilo.

Suočen i ojađen lađama Kitima, vraća se i gnjevi se na sveti savez. To se ispunilo u povijesti koja je vodila do osnaženja papinstva 538. godine, kroz ratovanje protiv Božje Riječi. Nakon toga vraća se i ima „sporazum s onima koji napuštaju sveti savez“. Ta međusobna povezanost između poganskog i papinskog Rima ispunila se 533. godine Justinijanovim dekretom. Sljedeći redak, trideset i prvi, zatim nastavlja prikazivati kako je poganski Rim bio „ojađen“. U 2. Solunjanima Pavao uči da je poganski Rim „zadržavao“ papinstvo da ne preuzme vlast 538. godine. Nakon što je ojađen napadom s mora koji razara gospodarstvo kraljevstva, on se gnjevi na sveti savez, a zatim

stupa u sporazum s onima koji napuštaju savez. U sljedećim redcima „mišice”, koje predstavljaju silu danu papinstvu 496. godine po Klodvigu, podižu se i one oskvrnjuju svetište sile, koje je u povijesti predstavljalo grad Rim, a zatim će poganski Rim ukloniti religiju poganstva (svagdašnju službu) iz područja i zamijeniti je katolicizmom, a potom će 538. godine postaviti papinstvo na prijestolje.

Kad je papinstvo bilo osnaženo 538. godine, pružilo je i proročki svjedok i povijesni svjedok, koji su prikazani u redcima koje razmatramo. Godina 538. tipološki je predočena 31. pr. Kr. i Bitkom kod Akcija. U Danielu, osmo poglavlje, deveti redak, poganski bi Rim svladao tri zemljopisne prepreke kako bi preuzeo prijestolje zemlje. Prva je bila Sirija na istoku, zatim Juda i Jeruzalem, a potom Egipat u Bitki kod Akcija. Papinski bi Rim također imao uklonjena tri roga, od kojih su treći bili Goti, koji su 538. godine bili istjerani iz grada Rima. Poganski Rim i papinski Rim pružaju dva svjedoka koja potvrđuju da se Bitka kod Akcija podudara s 538. godinom, a 538. godina predočava zakon o nedjelji u SAD-u, kada moderni Rim vrhovno vlada sve do zaključenja vremena kušnje.

Zaključili smo pregled stihova dvadeset sedam do trideset jedan.

U sljedećem ćemo se članku usredotočiti na ove retke i započeti rad na usklađivanju ovoga odlomka s poviješću redaka jedanaestoga do petnaestoga.